

Anne Jerslev og Vibeke Pedersen peger i artiklen "Det mandlige spejl" på behovet for flere film om pigers liv - og kvindelige instruktører! Indledningsvis gøres der kort opmærksom på dominansen af drenge/mande-temaer i danske og amerikanske ungdomsfilm. To film, hvor piger har fremtrædende roller, analyseres. Det drejer sig om den amerikanske "Pretty in pink" og den danske "Tro, håb og kærlighed", og meget relevant sættes der spørgsmålstegn ved de muligheder for identifikation, som tilbydes piger gennem disse film.

Ungdomsredaktionens udsendelsesrække "Rapport fra en baggård" er udgangspunkt for Mette Ewalds analyse af dansk ungdoms-TV. Analysen koncentrerer sig om udsendelsernes distance til det etablerede selvhøjtidelige TV ved at bryde med de etablerede TV-koder og TV-genrer. Desuden vurderes udsendelserne mht. gennemslagskraft og appel til unge, ligesom der gøres overvejelser over de receptionsformer udsendelserne lægger op til.

Ved at fokusere på de særlige oplevelsesformer, som musikvideoen appellerer til, kommer Benny Bang Carlsen i artiklen "Magien i rockvideoen" ind på den historiske ændring af sanseoplevelsen. Analysens pointe er, at musikvideoens ophobning af sanseindtryk, som ikke relateres til hinanden og hvis mening forbliver i det uvisse, udvikler læreprocesser, som kan siges at forberede de unges integration i den elektroniske tidsalder.

I forbindelse med unges forbrug af billedmedier er det væsentligt at være opmærksom på sansemådernes ændring, ligesom det er vigtigt at rette blikket mod den følelsesmæssige udvikling. Birgitte Tufte peger i sin artikel "TV og følelserne" på, hvorledes unge i deres søgebevægelser anvender TV og video til at finde svar på følelsesmæssige spørgsmål, - spørgsmål som meget ofte udgrænses i det rationelt prægede skolesystem. Desuden giver hun bud på en undervisningsmetode, hvor det produktive og analytiske indgår i en vekselvirkning.

Unge selvproduktion er emnet for de to sidste artikler, som meget fint afslutter antologien, idet der peges på de muligheder, der ligger i lokalregie for at komme til orde gennem videomediet. Hans Bang, som er leder af videoworkshoppen i Haderslev, beskriver nogle videoproduktionsprojekter, som unge har deltaget i. Gitte Thiesen fortæller i sin artikel om Mediecentret for unge i Århus, som omfatter videoproduktionsselskab, egen radiostation, ungdomsavis, musikformidlingskontor, fotogruppe, galleri og forlag.

"Ungdomsflimmer" er et prisværdigt initiativ og absolut anbefalelsesværdigt. Den er godt redigeret med artikler, der fokuserer på væsentlige aspekter i forbindelse med medier og unge. Den er letlæselig og henvender sig bredt til undervisere indenfor ungdomssektoren, politikere og forældre.

Gunnar Witt, red.: Video et ungt medie - de unges medie, Unge Pædagoger 1987, 114 s., kr. 129,-.

Anmeldt af: Lisbet Ryge Winsløw, folkeskolelærer i Ballerup.

Bogen er en antologi, der kommer bredt, rundt om emnet 'video'. Bogen er skrevet til brug for voksne, der har med unge at gøre, - de unge, som ser mange videofilm.

Det overordnede spørgsmål i bogen er: 'Hvordan får vi de unge til at se 'ordentlige' film, og at lære at vælge og fravælge'? Heldigvis slipper man i denne antologi for den løftede pegefinger på de unges vegne, og bogen kommer på en nuanceret måde rundt om problemet.

Første artikel 'Et åbent vindue' af Kaare Schmidt, er i første omgang en beskrivelse af den tekniske udvikling med mange detaljer. Den behandler det indholdsmæssige, distributionen, økonomien, det globale og nationale aspekt samt finkultur i forhold til populærkultur. Kaare Schmidt slutter sin artikel med følgende:

tilstedeværelsen af gode film inden for alle genrer - ikke blot noget for enhver smag, men noget godt for enhver smag - det afhænger af filmpublikums egen indsigt. I sidste ende får vi de film, vi har fortjent.

Når man beskæftiger sig med undervisning i billedmedier, er det med ønsket om at give eleverne indsigt, vidnen men også nydelsen af de levende billeder, så de bedre vil være i stand til at vælge.

I artiklen 'Video - et mønster af billeder' kommer Bruno Ingemann ind på musikvideoernes udtryksformer, som ligger langt fra spillefilmene. Artiklen giver et fint oplæg til at arbejde praktisk med billeder.

Jørgen Bruun Pedersens artikel om årsager til voldsfascinationen og virkningens af underholdningsvold er en spændende og nuanceret artikel, som ikke prøver at komme med den endelige løsning på problemet, men mere lægger op til en debat om menneskesyn.

Birgitte Tuftes artikel er i fin forlængelse af Jørgen Bruun Pedersens artikel.

Hvem er det der ser video og hvad er det de ser?

Er der alders-, køns- og klasse-mæssige forskelle?

Er nogle af de spørgsmål der belyses. Artiklen slutes af med et bud på, hvordan et undervisningsforløb kunne se ud samt med en kraftig opfordring til at oprette de fornødne massemediekurser for lærere.

Bogen afsluttes med en artikel, hvor Gunnar Witt har interviewet nogle unge i alderen 14 til 16 år om de videofilm de ser og om deres reaktioner på

dem, samt deres forestillinger om vold, undertrykkelse, fantasi, angst, kammeratskab m.m. Denne artikel afrunder bogen og lader dem, det hele handler om - nemlig de unge - komme til orde.

En ny generation er vokset op med billedmedierne, og hvis vi som undervisere ikke ønsker at komme bagud, må vi se at komme i gang - og denne bog er et udmærket sted at starte.

Eva Kistrup: Et studie i amerikansk og engelsk TV-serie og soap-tradition. AIL, Institut for litteraturvidenskab, Københavns Universitet, Amager 1988. 285 s. + bilag.

Anmeldt af: Jørgen Poulsen, lektor ved Roskilde Universitetscenter.

Eva Kistrups speciale fra 1986 foreligger først publiceret her lidt ind i 1988 og det er beklageligt, fordi det store materiale, der her fremlægges, kunne have bidraget væsentligt til en præcisering af diskussionen om hvad soap-, serier og især det særlige ved Dollars/Dallas egentlig er.

Ved at gennemgå fortællestruktur og tematik i en række udvalgte serier fra England og USA, gives der et solidt indtryk af "genrens" historie og forskellighed. Den (soap) er faktisk svær at beskrive i få ord. E.K. viser meget tydeligt at det skyldes seriernes lange levetid, hvor de undergår omfattende forandringer (og altså ikke nødvendigvis ligner det man startede med 50 eller 300 afsnit tidligere) og samtidig viser hun, hvor stærkt indholdet er styret af markedets krav. Vi får mange brikker